

Voor de geraniums (2014)

"Ik had een keer een lezing in Manilla..." Zo maar een zinnetje uit mijn gesprek met mijn vroegere collega Alice Geradts. Het is wel een kenmerkend zinnetje. Want Alice (80) is ongetwijfeld een van de reislustigste werknemers van het NBLC geweest. Het reizen deed ze vaak in verband met haar werk, maar ook privé was ze opvallend vaak op reis. Dat reizen ging dan naar landen als Duitsland (west en indertijd oost), Polen en Italië, maar ook de Verenigde Staten (inclusief Hawaii voor een dolfijnencursus), Canada, Israël, Jordanië, Malawi, Zuid Afrika (Robbeneiland) en Egypte komen in ons gesprek aan de orde. Bij de andere dingen waar we het over hebben gehad waren homeopatie, de vibratie in graancirkels, soroptimisten, de activiteiten van de SLBO en de bezuinigingen in het aanleunwoningcomplex in Voorburg waar zij woont die o.a. als gevolg hebben dat een deel van de verlichting in de gangen al sinds november niet meer werkt: de beheerder is wegbezuinigd. Alice is als lid van de bewonerscommissie van het complex betrokken bij het organiseren van evenementen die het wonen in het complex prettiger maken.

Haar zachte G maakt het al duidelijk: Alice groeide op in Limburg. "Op school werd ABN gesproken, maar buiten school sprak iedereen Limburgs en vlak over de grens Duits. Frans werd bij ons thuis gesproken wanneer de kinderen iets niet mochten verstaan." Duits werd dus vlakbij gesproken en moest door Alice al vroeg in de praktijk worden gebruikt om als zes-jarige Duitse militairen op te houden voor het huis door duidelijk te maken dat ze het juist niet sprak om zo de onderduikers tijd te geven om zich te verbergen. Toen Alice 15 was werd bij haar reuma vastgesteld. "Ik had dat vermoedelijk al eerder. Ik heb me nooit door mijn reuma laten weerhouden om te doen wat ik wilde. Ik wil een normaal leven leiden is altijd mijn standpunt geweest. Na mijn opleiding in Den Haag ben ik gaan werken in Roermond. Daar beviel het mij goed maar met een gesloten uitleen is het werk eenzijdig en wordt het op den duur vervelend. Ik ben toen in Breda gaan werken. In Breda kreeg ik de kans om een cursus te volgen en te gaan werken in de jeugdbibliotheek. Daarop volgde Den Bosch. De bibliotheek in Den Bosch had heel veel uitleenpunten. Een van die punten was een nogal a-sociale buurt achter de kathedraal. Op een dag kwamen daar twee buurtjongens binnen. Ze kwamen voor het eerst in een bibliotheek. Dat was wel een overwinning voor ons. Ik heb ze allerlei dingen laten zien en zij wilden mij best komen helpen. Ze kwamen terug en namen anderen mee. Het was een buurt die als onguur bekend stond, maar ik heb mij daar ook s'avonds altijd veilig gevoeld. Toen ik uit Den Bosch vertrok waren het juist de kinderen uit die buurt die het daar moeilijk mee hadden."

Alice vertrok naar Den Haag. Ze had gesolliciteerd naar een baan bij het Bureau Boek en Jeugd. "Tot mijn grote vreugde werd ik direct aangenomen." Ze heeft 27 jaar bij Boek en Jeugd gewerkt. "Het was een echte groeibaan. Aan het eind was het een heel andere baan dan in het begin. Ik gaf inlichtingen, maakte literatuurlijsten, maakte de artikelen vindbaar in de catalogus eerst met SISO en later met trefwoorden. Toen werd ik documentalist buitenlandse vakliteratuur. " Het was een baan met veel internationale contacten. Dat leidde ertoe dan Alice secretaris werd van de Round Table. Bij een IFLA bijeenkomst in Brussel ontmoette zij een afgevaardigde uit Nigeria. In gesprekken met haar ontdekte zij, dat het leesonderwijs daar nog geheel op Brits koloniale manier was georganiseerd. De eigen cultuur werd genegeerd. Bij een volgende bijeenkomst in Leipzig heeft Alice dat toen bij 30 landen aan de orde gesteld. "Het balletje is toen gaan rollen. De eigen cultuur stond op de agenda. Er verschenen (aanvankelijk nog primitieve) boekjes die betrekking hadden op de leefomgeving van de kinderen. Mijn idee is helemaal gerealiseerd. Ik heb helemaal waar kunnen maken wat ik wilde. Ik heb een heel klein steentje bij kunnen dragen van wat ik als jong mens wilde. Daar kijk ik met tevredenheid op terug."

"Mijn eerste boek over Egypte kocht ik in Roermond. Ik had er een hele tijd voor gespaard. Al sinds ik 18 was ben ik geïnteresseerd in Egypte. In een periode dat mijn vader ziek was bezocht ik een studievriend van hem. Daar heb ik het gevonden. Het is de hobby van mijn leven: van 18 tot 80. Toen ik in de VUT kwam ben ik mij in Egyptologie gaan verdiepen. Met een studieadviseur heb ik een vier-jarenplan gemaakt. Als toehoorder heb ik in Leiden alle hoorcolleges gevolgd. Je kon in Leiden als toehoorder ook vragen stellen. Ik ga nog regelmatig naar bijeenkomsten. Vorig jaar nog in Leuven naar een Sakkaradag. Het is iets wat blijft en het is ook een beetje internationaal. Ik ben vijf keer in Egypte geweest. De laatste keer was de sfeer er wel veranderd. Tot de jaren '80 heb ik mij er ook als ik alleen ergens naar toe ging nooit bedreigd gevoeld. Je had toen veel contact met de mensen. Ja, Egypte is mijn grote liefde."

In haar huis met heel veel goed gevulde boekenkasten is geen geranium te vinden. Ze heeft ook geen enkele behoefte om voor of achter de geraniums te gaan zitten. Ze kijkt wel naar de zonsopgang wanneer die mooi is. Daar heeft Alice geen geranium voor nodig.

Naschrift

Op 24 oktober 2018 is Alice in Den Haag overleden. Ruim twee jaar geleden raakte zij als gevolg van een herseninfarct gedeeltelijk verlamd. Zij trok zich terug en liet weten, dat zij geen direct contact meer wilde hebben. Haar adres werd een postbus in Amsterdam. Op haar verzoek heeft haar uitvaart in stilte plaats gevonden.

WZ.-